

הזכות והסכנה

מאתר שהיא היתה חוץ־צבאית, לא יכלה אלא להזיה לממושכת. בדיעבד החלו שרותי המודיעין להתרוצץ וי למסור דינים וחשבונות, שאף הם לא היו מדוייקים. לעומת זאת, באה הה־פיכה הצבאית בבגדד כאפתעה גמורה לגאוני הריגול המערבי. הקשר הוכן, זמן רב, לפני שהצליח. הוא הקיף מאות רבות של קציני צבא בכירים בכל השרותים, ואף על פי כן, הוכו וושינגטון ולונדון בתדהמה מביכה ביום, בו נפל כהרו של פייסל יחד עם ראשו.

וודאי, עובדא זו מוכרחה להדאיג את כל בני החזרין בעולם. אם שרותי המודיעין, בעיקר של ארצות־הברית, אינם יודעים דבר על המתרחש, או ה־עומד להתרחש, בעיראק זו, מה הם יודעים על רוסיה, על כוחה, על תכ־ניותיה, על מזימותיה, על הכנותיה? אם מול הרודנות, הפועלת בחשך, ניצבת ההרות, המגששת באפילה, מה ילד יום? אולם הלקה, מחוץ לדאגה, הוא ברור. אל תאמינו עוד, בני אדם, כי שלטון וידיעה הם זיווג משמים. ישנם שליטים, המקבצים אינפורמציה סודית נכונה, והם אינם שמים לה. לב. ישנם שליטים, הקוראים דינים וחשבונות חשאיים מטעם, והם מקב־לים, בהתחשב עמם, החלטות מוט־עות לחלוטין. וישנם שליטים, אפילו אדירים, הלומדים על מאורע מסויים בדיוק כמוכם: לאחר שהתחולל, ה־מסקנה היא, כי אין יסוד לחולשת לב או מוח כלפי נושא משרה רמה, או תיק סודי. כמון, אורח, ולעתים יותר ממן, הוא יכול לתעות ולטעות. הו־דן, גם אם אין הוא היתירי, הריהו הטוב, באינפורמטורים.

ועוד לקח. העולם חייב ללמוד, פעם לתמיד, כי הרודנות פועלת במחתרת. כל מה שהיא עושה כלפי חוץ, אינו אלא הסוואה מכוונת לפעולתה הממ־שית מתחת לפני השטח. אם מוסקבה שולחת תזכירים ואגרות ומציעה לכנס וועידות, לא לשמם ולשמן היא עושה זאת. מטרתה היא להרגיע ולהרדים ולהסוות. פעולתה האמיתית היא אחר־רת לגמרי, והיא נעשית בסודיות מוחלטת וביסודיות רבה, ובהרושציב־כן נאצר. הוא מדבר חלקקות, מחיין, ואף משלם פיצויים, בשמעם ובראותם זאת, נמוג לבם של האמריקאים. והם מוכנים להאמין לו, להיטיב עמו, ל־פייסו. ומשהם מוכנים לכך, אף ראש ממשלת ישראל זנותן אליבי מוסרי לנאצר: אין להשוותו להיטלר. אבל כל אלה הבל ורעות רוח המה. הכל חייבים ללמוד, כי הרודנות, התובקת ורועות עולם והמנסה להנקה, פועלת בהדרה, בהתירה ובהסוואה. תחילה באה ההדרה; בהמשכה מופעלת הח־תירה; ועל שתיהן מחפים דברים ו־תזכירים וקידות וחיוכים. שיעור זה עולמי הוא. מי יתן ולא יישכח עוד לעולם.

ועוד שני שיעורים, מיוחדים לנו, עלינו ללמוד. המיבצעים, המתפתחים לנגד עינינו במזרח התיכון, מוסברים בסעיף 51 של מגילת האומות המאו־דות, הוא הסעיף, המאשר את זכותה הטבעית של כל אומה להגנה עצמית. כאשר אנחנו, אנשי תנועת־החרות, הסברנו, ימים רבים לפני מיבצע סיי־ני, כי, בתנאים המיוחדים שלנו, אין לראות בהתקפה הננתית תקפנות. קל־לנו מבית ולא הבינונו מחוץ. עתה נרשום לפנינו, כיצד, ובאיזו הרחבה אדירה, מפרשים עמים, בשעת הצורך או הדחק, את המושג של הגנה עצ־מית, המוכרת במשפט הבין־לאומי, ואין זה מספיק לרשום. יש להסביר, יש ערך לתקדימים, ואין לזלזל בהב־הרתם בעוד מועד.

השיעור השני קשור בהשבוך נפש לאומי, אשר ישר־לבב פשוט, לאו דווקא פרק ט״ו לתהילים, מטילן עלינו. האין זאת, שכל אורחי ישראל, שרים, חברי כנסת, עסקני מפלגות, עתונאים אומרים: אה, האמריקאים הללו, אלמלא מדיניותם הסרת ה־תבונה, לא היינו כלל מגיעים למתי־חות זו, הנושאת בחובה סכנות מי־ישורן. לו היילי הצי שלהם היו מצ־טווים לנחות בלבנון לפני חודש, או אפילו לפני שבוע, לא היה מבור־צעת ההפיכה בבגדד, ואלמלא היו מהחסדים ולוחצים, כפי שלהצו ב־נובמבר 1956, לא היתה טוריה מסת־פחת למצרים, ולא היתה מרידה ב־לבנון ולא היתה הפיכה בעיראק, כי נאצר לא היה עוד. ואם באימים סו־בייטיים המדובר, כלום אין היום

יש, כפי הנראה, אמת בהנחה, כי מדינאים לומדים משגיאות קודמיהם. ביצד — לחזור עליהן. אנשי מדינה רבים קראו ספר, שהוכתב בשנות ה־עשרים בכלא מינכן וכלל תכנית מפור־טת של השתלטות פאן־גרמנית. הם קראו, אך מיאנו להאמין, כי ייע־שה נסיון ממשי להגשים את התכנית הזאת. המאורעות, שהתחוללו באירו־פה בשנות השלשים הראשונות, היו צריכים להמחיש לכל בר־דעת או פקוח־עינים, כי התכניה, עליה לגלגו רבי המדינות, היא רצינית כמוות. אבל הללו הוסיפו לפנות עורף לא רק לכתוב בספר אלא גם למציאות הנכתבת על ידי מחברו. עד שבאתם השואה.

מקץ שלשים שנה, כתב, או הכ־תיב, רידן פאן־ערבי חוברת, בה גי־לה את תכניה, כיצד להשתלט על ה־מזרח התיכון ועל יבשת אפריקה. ר־בים המדינאים שקראו חוברת זו, אך גם הם, על אף נסיון קודמיהם, סרבו להתייחס אליה ברצינות. לו השליטים הדיום היו לומדים משגי־אות העבר, כיצד להימנע מהן, היה הרוזן הפאן־ערבי, המסכן את שלום האנושות כולה, נורק, בנובמבר 1956, לאשפתות ההיסטוריה, והמצב במו־רח התיכון היה שונה לחלוטין מזה הקיים והמתפתח בימים אלה.

אבל אם מדינאים בארצות־רחר־קוח, שהטיחו עיניהם מראות, ראוים למנוד ראש, מה נאמר על אנשים הקרובים למוקד המאורעות? עם צי־רופה של סוריה למצרים הנאצרית טענו ראשי מפלגות, הקרויות פולי־טיות, בישראל, כי זוהי ראשיתה של תנועה לאחדות ערבית, ועלינו לכב־דה. אנחנו, אשר למדנו את ההבדל־נות במציאות ואת ראייתה מזאב ז'בוטינסקי, הזחרנו, כי לא איחוד הוא אלא סיפוח, המשמש צעד ממשי ראשון לקראת הגשמת התכנית, ה־כלולה באותה חוברת ״הפילוסופיה של מהפכה״. אך האנשים, אשר מלי־צת הקידמה בגרונם, לא שעו. ו־ראש הממשלה, המאשים את קודמו המושפל ב״תינוקות פוליטית״, הש־מיע משפט מותנה, אשר ילדותי־ממנו עוד לא נשמע בשפת המדיניות. הוא אמר, כי, לו האיחודים הערבים היו משלימים עם קיומה של ישראל, אפשר היה אפילו לברך עליהם. לו־אבל הן עובדא היא, שהם אינם משלי־מים. או למה לברך על פי תנאי, ש־אינו קיים. ״לוליות״, החלה לא על העבר אלא על ההווה, אין מוורה ממ־נה. במקום להזהיר את העולם מפני מזימותיו, הנסתרות והגליויות, של נאצר, באה הכשרתו המוסרית בשם ישראל וממנה. ״נאצר לא היה עושה את אשר היטלר עשה״, אמר ראש ממשלה יהודית באוני העם האמריקאי. ויצחקו כל בני השטן על פני האדמה ומתחהה.

המאורעות האחרונים במזרח התי־כון נוהנים לקח נוסף. כל מי שאינו מצוי אצל הילכות מדינה ודרכי מדי־ניות, נוטה להאמין, כי שליטים יודי־עים תמיד, או לפחות בדרך כלל, מה לעשות, כאשר לרשותם עומדים די־נים וחשבונות חשאיים הנמנעים מ־בשר ודם נטול משרה. לא פעם אחת בלבד גיסייתי להעמיד את הקוראת והקורא על הבלות ההנחה הזאת. כלום לא חוו בני דורנו, על בשרם ולא רק ברוחם, את השגיאות הגו־רליות, שנעשו על ידי בעלי ״האינ־פורמציה המוסמכת״? לא רק צ׳רצ׳יל הוכיח זאת ביחס לצ׳מברליין; כרוש־ראש וראשון לשרות רגול עולמי.

באו המאורעות בלבנון ובעיראק והוכיחו, כי שרותי המודיעין של אמ־ריקה ושל אנגליה צולעים על שתי ירכיהם. המרידה בבירות הפתיעה, בראשיתה, את וושינגטון ואת לונדון.

מותיחות הבין־לאומית גוברת והו־

לכת, שום גורם לא אמר עדיין את דברו האחרון. לנו צפויות סכנות רבות; ולא רק מצד אחד; ולא רק קרובות, אלא גם רחוקות. נראה אותן, כמקובל ברור התקומה, בלא מירך לב, אך בעינים פקוחות. ומתוך הסכנות המרו־בות השיקול המתחייב והמכריע הוא, מהי הגדולה והחמורה בהן.

בבואנו להעריך את הסכנה בשיאה, עלינו להבחין, אך לעולם לא להפריד בינה זכותנו על ארץ ישראל ה־שלימה. מבחינת הזכות היסטורית, אשר עלינו להעלותה תמיד ובגלוי, אין שום הבדל, אם ענף אחד של השושלת ה־האשמית היורדת מחזיק באדמתנו ה־כבושה, או שני ענפיה המאוגדים שו־כטים בה, או כל שלטון או כל צבא נכרי אחר מחזיקים בה. כל שלטון, זר־לת עברי, בארץ ישראל הוא בעתי־הוקי; כל צבא, זולת עברי, העומד על אדמת אבותינו, הוא צבא כבוש נכ־רי, וזכותנו תוגשם בשלמותה. זאת א־מונתנו השלמה.

אולם מבחינת הסכנה לקיומנו ול־עתידינו רב הוא ההבדל. אם לארץ הק־י הזמני המזרחי, הארזן והפרוץ, עומד חיל ערבי שכיר אחד, או לצדו ניצב צבא אויבים נוסף, או עמם היו עומדים שני צבאות אויבים נוספים — כולם תחת פיקוד אחיד, שמוימת בעליו קבו־עה וידועה. לו זה היה קורה, היינו זומים למיבצר צר במצור, בייזמת אויב אכזרי, זומם ומתכנן, היתה צפו־ייה לנו מלחמה כל־חזיתית, אשר בה, גם אם היינו פורצים ומביסים אותו, היינו משלמים מחיר דמים בל ישוער. מהו, איפוא, שיא הסכנה הישירה? ה־וזה אומר, השתלטותה של כנופיית נא־צרי, הדרומית־צפוגנית־מזרחית, על א־רץ־ישראל המזרחית. לכן חייבת ישר־אל והיא תהיה חייבת, מבלי לעצור עין מסכנות מדיניות וצבאיות אחרות, לתנוע בכל האמצעים, העומדים לרשו־רחה, את הסכנה המיוחדת הזאת. והעיר־לם חייב לדעת.

ישראל גם חייבת להשמיע במפגיע את התביעה, כי בכל מיבצע במזרח התיכון, שתכליתו לשים קץ לתק־פנות הרודנית, תשותף צרפת.